

Въ гората се сплетоха още нѣколко пронизни гърмежи отъ кобури, послѣ се замѣниха съ звънте-нията на ножове и—заглѣхна.

Не слѣдъ много старата Кара Илиева майка се повърна мъртво блѣда и съ избѣлени, обезумѣли отъ тъга очи, достигна до крушата, машинално грабна отъ земята окървавения дѣтски трупецъ и вече като сжщо безумно сжщество хукна къмъ гората.

Подъ дебелъ единъ вѣковенъ брѣстъ надъ „Сухия долъ“ Илия бѣше положилъ три трупа на мжже: двамината бѣха турски, а третия бѣше самия Станковъ трупецъ. Сега Илия пое отъ ржцѣтъ на затжпѣлата си майка убитата своя рожбица, положи и нея надъ другитѣ трупове и съ безумно остервенение заработи.

До тоя моментъ тукъ още никой не плачеше. Ала прѣдъ ужасната работа, която Кара-Илия мълкомъ вършеше, двѣтъ жени бавно губѣха ума и най-послѣ съ глухъ ужасенъ писъкъ тѣ се прѣгърнаха и се повалиха о земи, като се гърчеха въ прѣгрждкитѣ си:—високиятъ страшенъ мжжъ въ нѣкакви неизмѣрими минути, съ помощта на голѣмия си ножъ, струпа надъ труповетѣ такъва клада отъ клоне и сухи дърва, каквато той кладѣше, до като бѣ ергенъ, всѣка есенъ, за първа седѣнка срѣдъ Берово.

Когато огънятъ запращѣ и обхвана кладата надъ труповетѣ, то двѣтъ отчаяни жени закриха лица о черната прѣстъ на ровката гора. Страшниятъ мжжъ си дури ножа въ ножницата, взема пушката на единъ отъ убититѣ Турци, прѣхвърли я на рамо и срита двѣтъ жени да станатъ. Тѣ се покориха и мжжътъ ги поведе—все тъй мълкомъ—къмъ края на гората. А още не бѣха тѣ излѣзли изъ нея, когато вѣтреца донесе и отнесе първия грозенъ миризъ отъ горящитѣ човѣшки трупове.

— „Ще си идете въ кѣщи и не ще разправяте никому нищо, до като ви не заведатъ на ковака. А тамъ ще кажете—чуete ли?—тамъ ще кажете: хванете Илия, че да ви разкаже,—той е по горитѣ!“